

De vrede

Een empirisch, wetenschappelijk onderzoek naar de noodzaak van het werk van God.

Door: Rabbijn Yehuda Leib Ha-Levi Ashlag

Met dank aan Udo Douma en Leny Snoep – van Vliet voor de Nederlandse versie.

'De wolf zal ook bij het lam wonen en de luipaard zal gaan liggen met de peuter; en het kalf en de jonge leeuw en de jongen samen; en een klein kind zal ze leiden. En het zal op die dag geschieden dat de De Heer voor de tweede keer zijn hand zal leggen om het overblijfsel van zijn volk te herstellen, welke zullen achterblijven, van Ashur, en van Egypte, van Patros en van Kush, en van Elam, en van Shin'ar, en van Hamat, en van de eilanden der zee' (Jesaja 11).

“Rabbi Shimon Ben Halafta zei: ‘God heeft geen vat gevonden om de zegen voor Israël maar vrede, zoals er staat: ‘De Heer geeft kracht aan Zijn volk; de Heer zegent Zijn volk met vrede ’

(einde van Masechet Okatzin).

Na in voorgaande artikelen de algemene vorm van Zijn werk te hebben gedemonstreerd, wiens essentie slechts de liefde van anderen is, praktisch bepaald als "geven aan anderen", wat inhoudt dat de werkelijke manifestatie van liefde van anderen het geven van goedheid is aan anderen, moet liefde voor anderen worden bepaald als het geven aan anderen, wat het meest geschikt is voor zijn inhoud, om ervoor te zorgen dat we het doel niet vergeten.

Nu we zeker zijn van de gedragingen van Zijn werk, valt er nog te onderzoeken of dit werk voor ons aanvaardbaar is door geloof alleen, zonder enige wetenschappelijke, empirische basis, of dat we daar wel een empirische basis voor hebben. Dit is wat ik wil demonstreren in het essay dat voor ons ligt. Maar eerst moet ik het onderwerp grondig zelf demonstreren, wat betekent wie het is die ons werk accepteert.

Maar ik ben geen liefhebber van formatieve filosofie, omdat ik een hekel heb aan theoretisch gefundeerde studies, en het is algemeen bekend dat de meeste van mijn tijdgenoten het met mij eens zijn, voor zover wij bekend zijn met dergelijke funderingen, het gammele funderingen zijn; en wanneer de fundering fluctueert, het hele gebouw om valt.

Daarom, ik ben hier gekomen om alleen te spreken d.m.v. kritiek op de empirische rede, te beginnen met de eenvoudige herkenning waarmee niemand het oneens is, door analytisch te bewijzen (het scheiden van de verschillende elementen in een nummer), totdat we komen tot bepaling van het bovenste onderwerp. En het zal synthetisch worden getest (de verbinding en eenheid tussen zaken, zoals gevolgtrekking en "nog meer"), hoe Zijn werk wordt bevestigd en herbevestigd door eenvoudige erkenning vanuit het praktische aspect.

TEGENSTRIJDIGHEDEN IN DE VOORZIENIGHEID

Elk redelijk persoon die de realiteit voor ons onderzoekt, vindt er twee complete tegenstellingen in. Bij het onderzoeken van de schepping, haar realiteit en gedragingen, is er een schijnbaar en bevestigd leiderschap met grote wijsheid en vaardigheid, beide met betrekking tot de vorming van de werkelijkheid en het veiligstellen van zijn bestaan in het algemeen.

Laten we het maken van een mens als voorbeeld nemen: de liefde en het plezier van zijn voorgangers is de eerste reden, gegarandeerd om haar plicht te vervullen. En wanneer de essentiële druppel uit het brein van de vader wordt gehaald, heeft de Voorzienigheid zeer wijselijk een veilige plaats ervoor veiliggesteld, wat het kwalificeert om leven te ontvangen. De Voorzienigheid geeft het ook precies zijn dagelijks brood in de juiste hoeveelheid, en het bereidt er ook een prachtige basis voor in de moederschoot zodat het geen enkele vreemde mag schaden.

Het neigt naar al zijn behoeften zoals een getrainde oppas die het zelfs geen moment zal vergeten, totdat het de kracht heeft gekregen om in onze wereld te verschijnen. Op dat moment, geeft Voorzienigheid het kort net genoeg kracht om de muren eromheen te breken, en als een getrainde, gewapende krijger die een opening breekt en in de wereld opduikt.

Ook dan laat de Voorzienigheid het niet in de steek. Als een liefhebbende moeder brengt het ze tot liefhebbende, loyale mensen die ze kan vertrouwen, genaamd "Moeder" en "Vader", om haar door haar dagen heen te helpen van zwakte totdat het groeit en zichzelf kan onderhouden. Als de mensen zijn alle dieren dat ook, planten en objecten worden allemaal verstandig en barmhartig verzorgd om hun eigen bestaan te verzekeren en de voortzetting van hun soort.

Maar degenen die die realiteit onderzoeken vanuit het perspectief van de Voorzienigheid en volharding van het bestaan, kan duidelijk grote wanorde en verwarring zien, alsof er geen leider en geen begeleiding is. Iedereen doet wat goed is in zijn eigen ogen en bouwt daarop voort op de puinhopen van anderen, het kwaad gedijt en de rechtvaardigen worden genadeloos vertrappt.

Houdt in gedachten dat deze tegenstrijdigheid, welke voor de ogen van elke verstandige, ontwikkelde persoon wordt geplaatst, de mensheid zelfs in oude tijden in beslag heeft genomen. En er zijn veel methoden om deze twee schijnbare tegenstellingen in Voorzienigheid te verklaren, welke dezelfde wereld bezighoudt.

EERSTE METHODE: DE NATUUR

Deze methode is oud. Omdat ze geen manier en een uitgang hebben gevonden deze twee opvallende tegenstellingen dichter bij elkaar te brengen, veronderstelden ze dat de Schepper, die alles heeft geschapen en machtig waakt over Zijn werkelijkheid, opdat er niets van wordt geannuleerd, onverstandig en zinloos is.

Derhalve, hoewel Hij met wonderlijke wijsheid over het bestaan van de werkelijkheid waakt, toch is Hij zelf onnadenkend en doet het allemaal zinloos. Als er een reden was geweest en een gevoel in Hem, zou Hij dergelijke storingen zeker niet in de voorziening van de werkelijkheid achterlaten zonder medelijden en mededogen voor hen die gekweld zijn. Om deze reden noemden ze Hem “Natuur”, wat een hersenloze, harteloze supervisor betekent. En daarom geloven ze dat er niemand is om boos op te zijn, om tot te bidden of om zichzelf te rechtvaardigen.

TWEDE METHODE: TWEE AUTORITEITEN

Anderen waren slimmer. Ze vonden het moeilijk om de aanname van de supervisie van de Natuur te accepteren, aangezien zij zagen dat het toezicht op de werkelijkheid, om haar bestaan veilig te stellen, een veel diepere wijsheid is dan enig menselijk hoogtepunt. Ze waren het er niet mee eens dat degene die toezicht houdt op dat alles, Zelf verstandeloos zal zijn, want hoe kan iemand iets geven wat hij niet bezit? En kan iemand zijn vriend iets leren terwijl hij zelf een dwaas is?

Hoe kunt u zeggen over Hij die voor ons zulke scherpzinnige en wijze daden verricht dat hij niet weet wat Hij doet, en dat Hij het toevallig doet? Het is duidelijk dat het toeval geen ordelijke daad kan regelen, bedacht in wijsheid, laat staan dat het eeuwig is.

Bijgevolg kwamen ze tot een tweede veronderstelling dat er hier twee toezichthouders zijn: de ene creëert en ondersteunt het goede, en de ander creëert en ondersteunt het slechte. En zij hebben die methode enorm doorwrocht met gaandeweg bewijs na bewijs.

DERDE METHODE: MEERDERE GODEN

Deze methode is ontstaan uit de boezem van de methode van twee autoriteiten. Dit is zo omdat ze elk van de algemene acties voor zichzelf hebben verdeeld en gescheiden, wat kracht betekent, rijkdom, overheersing, schoonheid, hongersnood, dood, wanorde, enzovoort. Ze benoemden elk hun eigen leidinggevende en breidde het systeem uit zoals zij dat wilden.

VIJFDE METHODE: VERLIET ZIJN OPERATIE

Onlangs, toen de kennis toenam en ze de nauwe koppeling tussen alle onderdelen van de schepping zagen, erkenden ze dat het concept van meerdere goden volkomen onmogelijk was. Dus werd de vraag naar de tegengesteldheid die in de schepping werd gevoeld, weer wakker.

Dit bracht hen tot een nieuwe veronderstelling: dat de Supervisor van de werkelijkheid inderdaad wijs en zorgzaam is. Maar vanwege Zijn verhevenheid, die onvoorstelbaar is, wordt onze wereld geacht een zandkorrel te zijn, niets in Zijn ogen. Het is voor Hem niet de moeite waard om met onze bekrompenheid om te gaan, en daarom is ons levensonderhoud zo ongeordend en dat iedereen doet wat goed is in zijn eigen ogen.

Naast deze methoden bestonden er religieuze methoden van goddelijke eenheid. Maar dit is niet de plaats om ze te onderzoeken, omdat ik alleen de oorsprong wilde onderzoeken van waaruit de vervuilde methoden en raadselachtige veronderstellingen die enorm gedomineerd en uitgebreid werden, in verschillende tijden en plaatsen werden genomen.

We vinden dat de basis waarop alle bovenstaande methoden zijn geboren en voortgekomen uit de tegenstrijdigheid tussen de twee soorten voorzienigheid die in onze wereld waarneembaar zijn, en al deze methoden kwamen er alleen om die grote traan te herstellen.

Echter, er is niets nieuws onder de zon. En niet alleen werd die grote traan niet hersteld; liever, het groeit en breidt zich voor onze ogen uit tot een vreselijke kloof, zonder te zien of te hopen op een ontsnapping. En als ik kijk naar al die vergeefse pogingen die de mensheid nu al duizenden jaren heeft gedaan, vraag ik me af of we de grote traan niet moeten repareren vanuit het oogpunt van de supervisor, maar accepteren dat deze geweldige correctie in onze eigen handen is.

NOODZAAK OM VOORZICHTIG TE ZIJN MET DE WETTEN VAN DE NATUUR

We kunnen allemaal duidelijk zien dat de menselijke soort een sociaal leven moet leiden, wat betekent dat dit niet kan bestaan en worden onderhouden zonder de hulp van anderen. Daarom, stel je een gebeurtenis voor waar iemand zich terugtrekt uit de samenleving naar een verlaten plek en daar een leven leeft vol ellende en grote pijn vanwege zijn onvermogen om in zijn behoeften te voorzien. Die persoon zou geen recht hebben om te klagen over de Voorzienigheid of zijn lot. En als die persoon dat zou doen, klagen en zijn bittere lot vervloeken, zou hij alleen zijn domheid tonen.

Dit komt omdat de Voorzienigheid voor hem een comfortabele, wenselijke plek heeft voorbereid in de samenleving en hij geen rechtvaardiging heeft om zich ervan terug te trekken op een verlaten plek. Met zo iemand moet men geen medelijden hebben, omdat hij tegen de natuur van de schepping ingaat. En aangezien hij de

optie heeft om te leven zoals de Voorzienigheid hem heeft bevolen, mag hij geen medelijden hebben. Die regel is zonder geschil overeengekomen door de hele mensheid.

En ik kan het toevoegen en bevestigen op religieuze basis, en het een dergelijke vorm geven: sinds de Voorzienigheid zich uitstrekt van de Schepper, die ongetwijfeld een doel heeft met Zijn daden, aangezien er geen handeling is zonder een doel, vinden we dat iedereen die een wet overtreedt van de natuurwetten die Hij in ons heeft gedrukt, het doelmatige bederft.

Omdat het doel ongetwijfeld over alle natuurwetten heen is gebouwd, geen enkele uitgesloten, zou alleen een slimme werker zelfs geen haarbreedte van het noodzakelijke optellen of aftrekken om het doel te bereiken, wie zelfs maar een enkele wet verandert, schaadt en het doelgerichte doel beschadigt dat de Schepper heeft gesteld, en daarom door de natuur zal worden gestraft. Vandaar, ook wij, schepselen van de Schepper, hem niet mogen beklagen omdat hij de wetten van de natuur onteert en het doel van de Schepper verontreinigt. Dat is geloof ik, de vorm van de zin.

En ik geloof dat het voor niemand een goed idee is om de vorm welke ik aan de zin heb gegeven tegen te spreken, omdat de woorden van de zin één zijn. Want wat is het verschil als we zeggen dat de supervisor 'natuur' wordt genoemd, dat wil zeggen dom en doelloos, of zeggen dat de supervisor wijs, wonderbaarlijk, wetend en voelend is en een doel heeft in zijn daden?

Uiteindelijk geven we allemaal toe en zijn we het ermee eens dat we verplicht zijn de geboden van de Voorzienigheid te onderhouden, dat wil zeggen de natuurwetten. En we geven allemaal toe dat degene die de geboden van de Voorzienigheid, dat wil zeggen de natuurwetten breken, moeten worden bestraft door de natuur en door niemand worden beklaagd. Dus, de aard van de zin is dus hetzelfde, met enige verschil in het motief: ze beweren dat het motief nodig is, en Ik houd vol dat het doelmatig is.

Om te voorkomen dat we voortaan beide talen moeten gebruiken - de natuur en de supervisor – tussen welke, zoals ik heb aangetoond, het geen verschil maakt wat betreft het volgen van de wetten, dan is het wel het beste voor ons om elkaar halverwege te ontmoeten en de woorden van de kabbalisten te aanvaarden die HaTeva (de natuur) heeft dezelfde numerieke waarde (in het Hebreeuws) als Elokim (God) - zesentachtig. Dan zal ik de wetten van God "Mitzvot (geboden) van de natuur" kunnen noemen, of omgekeerd, want ze zijn één en dezelfde, en we hoeven er niet verder over te discussiëren.

Nu is het voor ons van vitaal belang om de Mitzvot van de natuur te onderzoeken, om te weten wat het van ons vraagt, anders zou het ons genadeloos straffen. We hebben gezegd dat de natuur de mens daartoe verplicht

een sociaal leven te leiden, en dit is eenvoudig. Maar we moeten de Mitzwot onderzoeken dat de natuur ons verplicht zo te houden, dat wil zeggen met betrekking tot het sociale leven.

Bij algemeen onderzoek zien we dat er maar twee Mitzwot zijn die we moeten volgen in de maatschappij. Deze kunnen 'ontvangst' en 'geven' worden genoemd. Dit betekent dat elk lid (op natuurlijke wijze), zijn behoeften van de samenleving moet ontvangen en aan de samenleving ten goede doet komen door zijn werk voor haar welzijn. En als iemand een van deze twee Mitzwot overtreedt, wordt hij genadeloos gestraft.

We hoeven de Mitzva (enkelvoud voor Mitzvot) van het ontvangen niet overdreven te onderzoeken, aangezien de straf wordt onmiddellijk uitgevoerd, wat elke verwaarlozing voorkomt. Maar in de andere Mitzwa, die van het geven aan de samenleving, is niet alleen de straf niet onmiddellijk, maar het wordt indirect gegeven. Daarom wordt deze Mitzwa niet goed nageleefd.

Zo wordt de mensheid gebakken in een gruwelijke onrust, ruzie, hongersnood en hun gevolgen zijn tot dusver niet opgehouden. En het wonder is dat de natuur, zoals een bekwame rechter, ons straft volgens onze ontwikkeling. Want we kunnen dat zien aan de mate waarin de mensheid zich ontwikkelt, de pijnen en kwellingen rondom ons voedsel(levensonderhoud) en bestaan zich ook vermenigvuldigen.

U hebt dus een wetenschappelijke, empirische basis die Zijn Voorzienigheid ons heeft opgedragen om al onze macht bij te houden, kan de Mitzwa zich in alle precisie aan anderen overgeven, op zo'n manier dat geen enkel lid van ons minder zou werken dan de vereiste maat om het geluk van de samenleving en haar succes veilig te stellen. En zolang we die luiheid volledig doorvoeren, zal de natuur niet ophouden ons te straffen en wraak te nemen.

En naast de klappen die we vandaag ondergaan, moeten we ook rekening houden met het getrokken zwaard voor de toekomst. De juiste conclusie moet worden getrokken - dat de natuur ons uiteindelijk zal verslaan zullen allen gedwongen worden de handen ineen te slaan om de Mitzwot te volgen met alle van ons vereiste maatregelen.

BEWIJS VAN ZIJN WERK DOOR ERVARING

Maar wie mijn woorden wil bekritisieren, kan zich nog steeds afvragen: "Al-
Hoewel ik tot nu toe heb bewezen dat men moet werken om mensen te helpen, waar is het bewijs dat het moet worden gedaan voor de Schepper?"

Inderdaad, de geschiedenis zelf is in onze gunst geweest en heeft voor ons een gevestigde positie voorbereid, voldoende voor een volledige waardering en ondubbelzinnige conclusie: iedereen kan zien hoe een grote samenleving zoals de staat Rusland, met honderden miljoenen inwoners, meer land dan heel Europa, ongeëvenaarde rijkdom aan grondstoffen, en welke er al mee ingestemd hebben om een gemeenschappelijke leven te leiden en hebben het privébezit praktisch afgeschaft, waar iedereen zich alleen zorgen maakt over het welzijn van de samenleving, heeft het

schijnbaar de volledige mate verworven van de deugd van het geven aan anderen in zijn volledige betekenis, voor zover het de menselijke geest kan bevatten.

En toch, ga kijken wat er van hen is geworden: in plaats van te stijgen en de verworvenheden van de kapitalistische landen zijn ze steeds lager gezonken. Nu, ze falen niet alleen om het leven van de arbeiders iets meer te laten profiteren dan in dan in de kapitalistische landen, zij kunnen zelfs niet verzekerd zijn van hun dagelijkse brood en kleding aan het lijf. Inderdaad, dat feit houdt ons bezig, want te oordelen naar de rijkdom van dat land en zijn overvloedige bevolking, lijkt het onredelijk dat het zover zou komen.

Maar deze natie heeft één zonde begaan die de Schepper niet zal vergeven: dat van al het kostbaar en verheven werk, namelijk geven aan anderen, die ze zijn begonnen uit te voeren, moet voor de Schepper zijn en niet voor de mensheid. En omdat ze hun werk niet voor Zijn naam doen, maar vanuit het oogpunt van de natuur, hebben ze geen bestaansrecht.

Probeer je voor te stellen of iedereen in die samenleving graag de Mitzwot van de Schepper zou hebben voor zover het vers luidt: "En gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart, en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht", en in die mate zou een ieder haasten om te voldoen aan de behoeften en wensen van iemands vriend in de volle maat die in de mens is gedrukt om te voldoen aan zijn eigen wensen, zoals er staat geschreven: "Heb uw naaste lief als uzelf."

Als de Schepper Zelf het doel was van elke arbeider terwijl hij werkte voor het welzijn van de samenleving, wat inhoudt dat de werker zou verwachten dat dit werk voor de samenleving hem zou belonen met Dvekut (adhesie) met Hem, wat de bron is van alle goedheid en waarheid en alle aangenaamheid en zachtheid, lijdt het geen twijfel dat ze binnen een paar jaar zouden stijgen in rijkdom over alle landen van de wereld bij elkaar. Dat komt omdat ze dan in staat zouden zijn om de grondstoffen in hun rijke bodem te gebruiken, echt een voorbeeld zijn voor alle landen, en door de Schepper zou worden gezegd.

Maar wanneer al het werk van het geven aan anderen uitsluitend gebaseerd is op het voordeel van de samenleving, is dat het wel een gammele basis, voor wie en wat zou het individu verplichten om voor de samenleving te zwoegen?

In een droog, levenloos principe kan men nooit hoop vinden om motivatie te vinden, zelfs niet in ontwikkelde individuen, en veel minder voor onontwikkelde mensen. Zo rijst de vraag: "Waar zouden de werker of de boer voldoende motivatie vinden om te werken? "

Want zijn dagelijks brood zal niet toenemen of afnemen door zijn inspanningen, en er zijn geen doelen of beloningen voor hem. Het is bij natuuronderzoekers bekend dat men zelfs niet de kleinste beweging kan maken zonder motivatie, zonder op de een of andere manier zelf profijt te hebben.

Als iemand, bijvoorbeeld zijn hand van de stoel naar de tafel beweegt, komt dat omdat hij denkt dat hij er meer van zal genieten door zijn hand op tafel te leggen. Als hij dat niet dacht, liet hij zijn hand de rest van zijn leven op de stoel liggen zonder hem te bewegen. Het is des te meer bij grotere inspanningen.

En als je zegt dat er een oplossing is - om ze onder toezicht te plaatsen zodat iedereen wie lui is op zijn werk, zal worden gestraft met ontzegging van salaris, wil ik vragen: "Vertel me vanwaar de begeleiders zelf de motivatie moeten halen voor hun werk?" Omdat staan op één plek en waken over mensen om hen te motiveren om te werken, ook een grote inspanning is, misschien meer dan het werk zelf. Daarom, het is het alsof men wil overschakelen naar een machine zonder brandstof.

Daarom, ze zijn van nature verdoemd, omdat de wetten van de natuur hen zullen straffen omdat ze zich niet aanpassen aan het gehoorzamen van zijn bevelen - het uitvoeren van deze daden van geven aan anderen in de vorm van werk voor de Schepper, om daardoor het doel van de Schepping te bereiken, dat is Dvekut bij Hem. Dat werd uitgelegd in het artikel, "Matan Torah" (item 6), dat deze Dvekut tot de arbeider komt in de maat van Zijn aangename en plezierige mildheid, die toeneemt tot de gewenste maatstaf om Zijn echtheid te leren kennen, zich ontwikkelend totdat hij wordt beloond met de buitensporigheid die in de woorden wordt geïmpliceerd: "Geen van beide heeft het oog een God naast U gezien."

En stel u voor dat de boer en de arbeider dit doel voor zich zouden voelen, terwijl ze werken voor het welzijn van de samenleving, ze zeker geen toezichthouders nodig zouden hebben, omdat ze al voldoende motivatie zouden hebben voor een grote inspanning, genoeg om de samenleving te verhogen tot het ultieme geluk.

Inderdaad, om het op die manier te begrijpen is veel zorg en bewezen gedrag vereist. Maar iedereen kan zien dat ze zonder dit, niet het recht van bestaan hadden vanuit het perspectief van de eigenzinnige, compromisloze natuur, en dit wilde ik hier bewijzen.

Dus, ik heb dus duidelijk bewezen vanuit het perspectief van de empirische reden- uit de praktische geschiedenis die zich voor onze ogen ontvouwt - dat er geen andere remedie is voor de mensheid dan de aanvaarding van het gebod van de Voorzienigheid: geef aan anderen om tevredenheid bij de Schepper te brengen in de mate van de twee verzen.

De eerste is "heb uw vriend lief als uzelf", wat het kenmerk van het werk zelf is. Dit betekent dat de maatstaf van werk om aan anderen te schenken voor het geluk van de samenleving mag niet minder zijn dan de maat die in de mens is ingeprent om in zijn eigen behoeften te voorzien. Bovendien, hij moet de behoeften van zijn medemens boven die van hemzelf stellen, zoals in de artikel, "Matan Torah" (item 4).

En het andere vers is: "En gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met heel uw ziel en met al uw macht. "Dit is het doel dat voor ieders ogen moet zijn

bij het werken voor de behoeften van een vriend. Dit betekent dat hij alleen werkt en zwoegt om geliefd te zijn bij de Schepper, zei Hij en ze doen Zijn wil.

En als u wilt luisteren, zult u zich voeden met de vrucht van het land, zodat armoede, pijniging en uitbuiting niet meer in het land zullen zijn, en het geluk van een ieder zal steeds hoger gaan, onmetelijk hoog. Maar zolang je weigert het verbond van het werk voor de Schepper ten volle aan te nemen, staan de natuur en haar wetten klaar om wraak te nemen. En zoals we hebben laten zien, zal het niet loslaten totdat het ons verslaat en we Zijn gezag in welk gebod dan ook zullen accepteren.

Nu heb ik je praktisch, wetenschappelijk onderzoek gegeven d.m.v. de kritiek op de empirische redenatie, betreffende de absolute noodzaak van alle mensen om het werk van God op zich te nemen met al hun harten, zielen en macht.

VERKLARING VAN DE ZEGSWIJZE VAN DE MISHNAH: "ALLES IS IN DEPOT, EN EEN FORT VERSPREIDT ZICH OVER HEEL HET LEVEN"

Nu we al het bovenstaande hebben geleerd, kunnen we een onduidelijke zin begrijpen in Masechet Avot (hoofdstuk 3, item 16). Het luidt als volgt: "Hij (Rabbi Akiva) zou zeggen, "Alles is in depot en een fort verspreidt zich over heel het leven. De winkel is open en de winkelier verkoopt door uitstel van betaling; het boek is open en de hand schrijft. En een ieder die wil lenen, kan komen lenen, en de verzamelaars komen regelmatig, dag na dag, en halen bewust en onbewust af bij iemand. En ze hebben iets waar ze op kunnen vertrouwen, en het oordeel is waar, en alles is klaar voor het feest. "

Die zin bleef niet zonder reden een duistere allegorie, zelfs zonder een hint over de betekenis ervan. Het vertelt ons dat hier een grote diepte is om in te duiken; inderdaad, de kennis die we tot nu toe hebben opgedaan, maakt het heel goed duidelijk.

HET WIEL VAN DE TRANSFORMATIE VAN DE VORM

Allereerst, laat me eerst de mening van onze wijzen geven betreffende de ontplooiing van de generaties van de wereld: hoewel we de lichamen van generatie op generatie zien veranderen, is dat alleen het geval met de lichamen. Maar de zielen, die de essentie zijn van het zelf van het lichaam, verdwijnen niet, om vervangen te worden, maar zullen van lichaam naar

lichaam gaan, van generatie op generatie.

Dezelfde zielen die ten tijde van overvloed waren, kwamen ook in de tijd van Babylon, en in de ballingschap in Egypte, en in de uittocht uit Egypte, enz., tot deze generatie en tot het einde van de correctie.

Dus, in onze wereld, zijn er geen nieuwe zielen zoals lichamen worden vernieuwd, maar alleen een bepaald aantal zielen die incarneren op het rad van transformatie van de vorm, omdat ze elke keer een nieuw lichaam en een nieuwe generatie bekleden.

Daarom, met betrekking tot de zielen, zijn alle generaties sinds het begin van de schepping tot het einde van correctie als één generatie die haar levensduur heeft verlengd tot enkele duizenden jaren, totdat het zich ontwikkelde en werd gecorrigeerd zoals het zou moeten zijn. En het feit dat in de tussentijd zijn lichaam duizenden keren is veranderd, volkomen irrelevant is, omdat de essentie van het lichaam zelf, “de ziel” genoemd, helemaal niet leed onder alle veranderingen.

En er is veel bewijs dat daarop wijst, een grote wijsheid genaamd "het geheim van de incarnatie van de zielen." En hoewel dit niet de plaats is om het uit te leggen, vanwege het groot belang van de zaak, is het de moeite waard de ongeschoolde erop te wijzen dat reïncarnatie plaats vindt in alle objecten van de tastbare realiteit, en elk object, op zijn eigen manier, het eeuwige leven leeft.

Hoewel onze zintuigen ons vertellen dat alles van voorbijgaande aard is, is het alleen hoe we het zien. In feite, er zijn hier alleen incarnaties - elk item is niet stil en rust geen moment, maar incarneert op het wiel van transformatie van de vorm, waarbij onderweg niets van zijn essentie verloren gaat, zoals natuurkundigen hebben aangetoond.

En nu komen we om de zinsnede: “Alles is in depot” te verduidelijken. Het wordt vergeleken met iemand die geld leent aan zijn vriend om hem een partner in de winst te maken. Om er voor te zorgen dat hij zijn geld niet verliest, geeft hij het hem als onderpand, en dus is hij vrij van enige onzekerheid. Hetzelfde geldt voor de schepping van de wereld en haar bestaan, dat de Schepper heeft voorbereid voor mensen om deel te nemen en uiteindelijk het verheven doel van Dvekut met Hem te bereiken, zoals wordt uitgelegd in "Matan Torah" (Item

6). Dus, men moet zich afvragen, wie zou de mensheid ertoe dwingen aan Zijn werk deel te nemen, tot dat ze uiteindelijk bij dit verheven einde komen?

Rabbi Akiva vertelt ons daarover: “Alles is in depot (bewaring)”. Dit betekent dat alles wat God in de schepping heeft geplaatst en aan mensen gegeven, Hij dat niet losbandig deed, maar Zichzelf verzekerde met een onderpand. En moet u zich afvragen welk onderpand Hij kreeg?

Hij reageert daarop door te zeggen: “en een fort verspreidt zich over heel het leven”. Dit betekent dat de Schepper een prachtig fort heeft bedacht en verspreid over de hele mensheid, zodat niemand zal ontsnappen. Alle levenden moeten gevangen worden in dat fort en noodzakelijkerwijs Zijn werk accepteren, totdat ze hun sublieme doel bereiken. Dit is het onderpand waarvan de Schepper zichzelf heeft verzekerd, om te garanderen dat er geen schade aan het doel van de schepping wordt berokkend.

Nadien, hij interpreteert het in detail en zegt, “De winkel is open.” Dit betekent dat deze wereld lijkt ons een open winkel, zonder eigenaar, en iedereen die er doorheen loopt rijkelijk mag ontvangen, zoveel als men wenst, zonder betaling. Echter, Rabbi Akiva waarschuwt ons dat de winkelier via uitstel van betaling verkoopt. Met andere

woorden, hoewel je hier geen winkelier kunt zien, weet dat er wel een winkelier is, en de reden dat hij geen betaling eist, is omdat hij aan u verkoopt door middel van uitgestelde betaling.

En zou je zeggen, "Hoe weet hij mijn schuld?" Daarop antwoordt hij: "Het boek is open en de hand schrijft." Dit betekent dat er een algemeen boek is waarin elke handeling is geschreven zonder er zelfs eentje te verliezen. En het doel omringt de wet van ontwikkeling die de Schepper in de mensheid heeft gestempeld, wat ons altijd vooruit brengt.

Dit betekent dat de corrupte gedragingen in de staten van de mensheid juist die welke de goede staten genereren. En elke goede staat is niets anders dan de vrucht van het werk in de slechte staat die eraan voorafging. Inderdaad, deze waarden van goed en slecht verwijzen inderdaad niet naar de waarde van de staat zelf, maar naar het algemene doel: elke staat die de mensheid dichter bij het doel brengt, wordt als goed beschouwd, en die hen afleidt van het doel wordt als slecht beschouwd.

Alleen al door die maatstaf is de "wet van ontwikkeling" gebouwd - de corruptie en de goddeloosheid die in een toestand verschijnt, wordt beschouwd als de oorzaak en de generator van de goede staat, zodat elke staat net lang genoeg duurt om het kwaad daarin te laten groeien en in de mate dat het publiek het niet langer kan verdragen. Op dat moment moet het publiek zich ertegen verenigen, het vernietigen en het reorganiseren in een betere staat voor de correctie van die generatie.

En de nieuwe staat, eveneens, duurt net zo lang als de vonken van het kwaad erin rijpen en zo een niveau bereiken dat ze niet langer kunnen worden getolereerd, op welk moment het moet worden vernietigd en een meer comfortabele staat in plaats daarvan wordt gebouwd. En zo worden de staten één voor één en graad voor graad opgeruimd, tot ze in zo'n gecorrigeerde staat komen dat er geen vonken van kwaad zullen zijn.

En je merkt dat alle zaden waaruit de goede staten groeien, alleen de corrupte daden zelf zijn, wat betekent dat al het blootgestelde kwaad dat van onder de handen van de goddelozen van de generatie samen komen zich ophopen tot een groot aantal, totdat ze zo zwaar wegen dat het publiek ze niet langer kan dragen. Dan staan ze op en vernietigen het en creëren een meer wenselijke staat. Zo zie je dat elke slechtheid een voorwaarde wordt voor een drijvende kracht, waarmee de goede staat wordt ontwikkeld.

Dit zijn de woorden van Rabbi Akiva: "Het boek is open en de hand schrijft." Elke staat waar de generatie in zit is als een boek, en alle boosdoeners zijn als schrijvende handen omdat elk kwaad in het boek wordt gekerfd en geschreven totdat ze zich ophopen tot een bedrag dat het publiek het niet langer kan verdragen. Op dat moment

vernietigen ze die slechte staat en herschikken ze in een meer wenselijke staat. Dus, elke handeling wordt berekend en in het boek geschreven, oftewel in de staat.

En hij zegt: "Allen die willen lenen, mogen komen lenen." Dit betekent dat hij van mening is dat deze wereld niet is als een open winkel zonder een eigenaar, maar dat er een eigenaar aanwezig is, een winkelier die in zijn winkel staat en van iedere klant de juiste prijs voor de koopwaar wil die hij uit de winkel haalt, wat betekent dat hij in zijn werk moet zwoegen terwijl hij door die winkel wordt gevoed, op een manier die hem zeker tot het doel van de schepping zal brengen, zoals Hij wil.

Zo iemand wordt beschouwd als iemand die wil lenen. Dus zelfs voordat hij zijn hand uitstrekt om van deze wereld, die de winkel is, te nemen, neemt hij het als een lening, om de prijs te betalen. Met andere woorden, hij neemt het op zich om te werken om zijn doel te bereiken gedurende de tijd dat hij leeft van de winkel, op een manier dat hij belooft zijn schuld te betalen door het gewenste doel te bereiken. Daarom, hij wordt beschouwd als iemand die wil lenen, wat betekent dat hij belooft de schuld terug te betalen.

Rabbi Akiva beeldt twee soorten mensen af: de eersten zijn van het type "open winkel", die de wereld beschouwen deze wereld als een open winkel zonder winkelier. Hij zegt over hen: "Het boek is open en de hand schrijft." Wat betekent, hoewel ze niet zien dat er een rekening is, staan al hun acties desalniettemin in het boek, zoals hierboven uitgelegd. Dit wordt gedaan door de wet van ontwikkeling, ingeprent in de schepping tegen de wil van de mensheid, waar de daden van de goddelozen zelf noodzakelijkerwijs de goede daden tot stand brengen, zoals we hierboven hebben aangetoond.

Het tweede type mensen worden "degenen die willen lenen" genoemd. Ze nemen de winkelier in overweging, en als ze iets uit de winkel halen, doen ze dat alleen als een lening. Ze beloven de winkelier de gewenste prijs te betalen, wat betekent om het doel te bereiken. En hij zegt over hen: "Allen die willen lenen, mogen komen lenen."

En als je zegt: "Wat is het verschil met het eerste type, wiens doel tot hen komt door de wet van ontwikkeling, en van het andere type, wiens doel wordt bereikt door zelf slavernij aan Zijn werk? Zijn ze niet gelijk in het bereiken van het doel?" In dat opzicht, gaat hij verder, "en de verzamelaars komen regelmatig terug, dag na dag, en halen bewust en onbewust van een persoon op." Dus in werkelijkheid betalen beiden hun dagelijkse deel van de schuld.

En net zoals de krachten die ontstaan bij het deelnemen aan Zijn werk, beschouwd als trouwe verzamelaars, die hun schuld in dagelijkse porties verzamelen, totdat deze volledig is betaald, de machtige krachten die in de ontwikkelingswet zijn vervat, ook als loyale verzamelaars worden beschouwd die hun dagelijkse porties van de schuld innen totdat deze volledig is betaald. Dit is de betekenis van, "en de verzamelaars komen regelmatig terug, dag voor dag, en ze afhalen bij een persoon."

Echter, er is echter een groot verschil en een grote afstand tussen hen, wat heet “bewust en onbewust.” Het eerste type, waarvan de schuld wordt geïnd door de verzamelaars van de ontwikkeling, betalen hun schuld onbewust, maar stormachtige golven komen over hen, door de sterke wind van ontwikkeling, en duwen ze van achteren, om ze te dwingen naar voren te stappen.

Dus, hun schuld tegen hun wil en met grote moeite geïnd door de manifestaties van de kwade krachten, die ze van achteren duwen. Maar het tweede type betaalt hun schuld, wat het bewust bereiken van het doel is, uit eigen beweging, door de acties te herhalen die de ontwikkeling van het besef van het kwaad bespoedigen. En door dit werk winnen ze dubbel.

Het eerste voordeel dat deze krachten, die uit Zijn werk tevoorschijn komen, geplaatst worden als een trekkende, magnetische kracht. Ze jagen het uit eigen vrije wil, met de geest van liefde. Onnodig te zeggen, ze zijn vrij van elke vorm van verdriet en lijden zoals het eerste type.

Het tweede voordeel is dat ze het gewenste doel bespoedigen, want ze zijn de rechtvaardigen en de profeten die het doel in elke generatie bereiken, zoals wordt uitgelegd in het essay: “De Essentie van de wijsheid van Kabbalah,” in de sectie Waar draait de wijsheid om?

Alles is in depot en een fort verspreidt zich over het hele leven. De winkel is open en de winkelier verkoopt door uitstel van betaling; het boek is open en de hand schrijft. En iedereen wie wil lenen, kan komen lenen, en de afhalers komen regelmatig terug, dag na dag en ontvangen bewust en onbewust van een persoon. En ze hebben iets waarop ze kunnen vertrouwen, en het oordeel is waar, en alles is klaar voor het feest.

Zo zie je dat er een grote afstand is tussen degenen die bewust- en die onbewust betalen, als de suprematie van het licht van vreugde en genot over de duisternis van pijn en smart. En hij zegt verder: "Ze hebben iets waarop ze kunnen vertrouwen, en het oordeel is waar." Met andere woorden, hij belooft iedereen die willens en wetens betaalt dat "ze wat hebben om op te kunnen vertrouwen", dat er grote kracht in Zijn werk is om ze naar het verheven doel toe te brengen, en het is de moeite waard om zich te wapenen onder Zijn last.

En van degenen die zonder het te weten betalen, zegt hij, "en het oordeel is waar." Ogenschijnlijk, iemand moet zich afvragen waarom de Voorzienigheid toestaat dat die verdorvenheden en kwellingen in de wereld verschijnen, waarin de mensheid genadeloos wordt gebakken.

Hij zegt erover dat dit "oordeel waar is", aangezien "alles gereed is voor het feest", voor het ware doel. En het verheven genot dat is voorbestemd om te verschijnen met de openbaring van Zijn doel in de schepping, wanneer alle problemen en moeite en angst die ons door de tijd heen overkomt, zal lijken op een gastheer die zichzelf enorm

in de weg zit om een groot feest voor de genodigden voor te bereiden. En hij vergelijkt het verwachte doel dat uiteindelijk moet worden onthuld met een feest, waarvan de gasten met veel plezier aanwezig zijn. Dit is waarom hij zegt, "en het oordeel is waar, en alles is klaar voor het feest. "

Zoals je kunt vinden in Beresheet Rabba, hoofdstuk 6, over de schepping van de mens: de engelen vroegen aan de Schepper: "Wat is een man, dat u hem indachtig bent? En het mensenkind, dat u hem bezoekt? Waarom heb je deze problemen nodig?" En de Schepper vertelde hen:" Dus waarom zijn Tzona en Alafim gemaakt? "Er is een gelijkenis over een koning die een toren had gevuld met goederen, maar geen gasten. Wat voor genot heeft een koning in zijn volle toren? Ze zeiden tegen Hem: "Heer van de wereld, de Heer onze meester, hoe groot is uw naam in het hele land. Doe wat je wilt.“

Interpretatie: De engelen die alle pijn en smart zagen die de mensheid zou overkomen vroegen zich af "Waarom heb je deze problemen nodig?" En de Schepper antwoordde dat hij inderdaad een toren vol goederen had, maar alleen deze mensheid daarvoor uitgenodigd was. En natuurlijk, de engelen wogen de geneugten in die toren, in afwachting van haar gasten, tegen de smart en problemen die de mensheid wachtten.

En toen ze eenmaal zagen dat het voor de mensheid de moeite waard was om voor het goede dat op hen wachtte te lijden, stemden zij in met de schepping van de mens, zoals Rabbi Akiva zei, "en het oordeel is waar, en alles is klaar voor het feest." Vanaf het begin van de Schepping, heeft iedereen bedenkingen, en de Gedachte van de Schepper maakt het noodzakelijk dat ze op het feest komen, bewust of onbewust.

En nu zullen allen de waarheid zien in de woorden van de profeet (Jesaja 11) in de profetie van vrede: "De wolf zal bij het lam wonen en de luipaard zal bij de jongen gaan liggen." En hij beredeneerde het: "De aarde zal vervuld zijn van de kennis van de Heer, zoals de wateren de zee bedekken "(Jesaja 11: 9).

Dus, De profeet conditioneert vrede in de hele wereld met de vervulling van de hele wereld met de kennis van God, zoals we hierboven hebben gezegd, dat de stoere, egoïstische weerstand tussen mensen, langs welke internationale relaties verslechteren, zal dit alles door geen enkele menselijke raad of tactiek van de wereld ophouden, wat die ook moge zijn.

Onze ogen kunnen zien hoe de arme zieken zich omdraaien in vreselijke, ondraaglijke pijnen, en de mensheid zich al naar extreem rechts heeft geworpen, zoals in Duitsland, of naar de extreem links, zoals in Rusland. Maar hebben ze niet alleen de situatie voor zichzelf niet verlicht, zij hebben de kwaal en de pijn verergerd, en de stemmen stijgen op naar de hemel, zoals wij allemaal weten.

Dus, ze hebben geen andere keus dan te komen om Zijn last te accepteren in kennis van de Schepper, wat betekent dat ze hun acties zullen richten op de wil van de Schepper en op Zijn doel, zoals Hij vóór de Schepping voor hen had gepland. En als ze

dat doen, is het duidelijk om te zien dat met Zijn werk, alle afgunst en haat van de mensheid zullen worden afgeschaft, zoals ik hierboven heb weergegeven. Dit komt omdat dan alle leden van de mensheid zich zullen verenigen in één lichaam en één hart, vol met kennis van de Heer.

Dus, wereldvrede en de kennis van God zijn hetzelfde.

Onmiddellijk daarop, zegt de profeet: "En het zal in die dagen geschieden dat de De Heer voor de tweede keer Zijn hand zal plaatsen om het overblijfsel van Zijn volk terug te krijgen ... en verzamel het verspreide van Juda uit de vier hoeken van de aarde "(Jesaja 11:12). Zo leren we dat wereldvrede komt vóór de bijeenkomst van de Diaspora.

Nu kun je de woorden van onze wijzen aan het einde van Masechet Okatzin begrijpen: "De Schepper vond geen vat om de zegen voor Israël te bewaren, maar vrede," zoals er staat: "De Heer zal Zijn volk kracht geven, de Heer zal Zijn volk met vrede zegenen "(Psalmen 29:11). Schijnbaar moet men zich afvragen wat de allegorie is, "een vat om de zegen voor Israël vast te houden." En tevens, hoe concludeer je dat uit deze woorden?

Maar deze woorden worden duidelijk voor hen zoals de profetie van Jesaja dat wereldvrede vooraf gaat aan het verzamelen van de Diaspora. Dit is waarom het vers zegt: "De Heer zal kracht geven aan Zijn volk," dat in de toekomst, wanneer de Schepper Zijn volk kracht geeft, wat eeuwige opstanding betekent, dan "zal de Heer Zijn volk met vrede zegenen". Dit betekent dat Hij eerst Zijn volk zal zegenen, Israël, met vrede in de hele wereld, en dan zal Hij "opnieuw voor de tweede keer zijn hand plaatsen om het overblijfsel van zijn volk terug te krijgen". Onze wijzen zeiden over de reden van de woorden: Daarom, de zegen van vrede in de hele wereld gaat vooraf aan de kracht, dat wil zeggen de verlossing, omdat "God geen vat vond om de zegen te houden voor Israël maar vrede. "Dus, zolang eigen liefde en egoïsme bestaan onder de naties, zal ook Israël, niet in staat zal zijn om de Schepper in zuiverheid te dienen, zoals geven, zoals geschreven staat in de uitleg van de woorden: "En u zult voor mij een koninkrijk van priesters zijn", in het essay "De Arvut." En we zien het uit ervaring, want de komst naar het land en de bouw van de tempel kon niet blijven bestaan en de zegeningen ontvangen die God aan onze vaders heeft gezworen.

En dit is waarom ze zeiden: "God heeft geen vat gevonden om de zegening te dragen", wat dus betekent dat Israël tot dusver geen vat had om de zegening van de vaders te dragen. Daarom is de eed dat we het land voor eeuwig kunnen beërven, nog niet vervuld, omdat de wereldvrede het enige vat is dat ons in staat stelt de zegening van de vaders te ontvangen, zoals in de profetie van Jesaja.